

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Cerstwosć da.

Njech ty spēwaš
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Serbiske njedželske lopjeno

Budyschin

27. oktobra 1929

Bauhen

Čižlčej a naklad Čmolerjez knižicziščezěrnje a knihačnje, jap. družstwo i wobm. ruč. w Budyschinje
Wuhadza kóždu sobotu a p'aczi šćiwórczělnje 108 šćotych pienježkow

22. njedžela po šwjatej Trojizy.

50 lětny jubilej Łupjanskeho Božeho domu.

Kol. 2, 6—9.

Bóh daj sbožo! Tak drje lubnych pscheczelow na jich narodni-
nach strowinty, wšcho dobreho jim pschewinty, dokelž jich lu-
bujemy a šo wježelinty, šo jich mamy! — Kermuscha je narod-
ny džeń Božeho doma. Łupjanska wožada šmě dženža 50-lětny
jubilej šwojeho Božeho doma šwjeczič, kiž je šo w lěće 1879,
džeń 27. oktobra pošwjecził a kiž — to pošlednim čažu wob-
nowjenty — jej dženža nanajrjeńšcho wuhotowantj šnowa šwoje
durje wotewri. Kóžda kermuscha je džakna Boža šlažba ja to, šo
ma wožada šwój Boži dom. Boži dom je widomne šnamjo ja
to, šo Bóh tam bydl; a hdžež ewangeliska zyrkej šteji, je to šnamjo
ja to, šo je Ješuš tam šacžahnył. A hdžež je Ješuš šacžahnył,
tam šo pschewo hišćeje jeho šlubjenje dopjelni: „Dženka je šo
tutomu domej šbože došćalo!“ (Łuk. 19, 9.) Šo wšćitko je šo
Łupjanskej wožadze došćalo, je šwjatej radošću šmě tohodla
šwoju kermuschu, narodniny šwojeho Božeho doma šwjeczič.
Bóh daj sbožo!

Šćto ma Łupjanska wožada na šwojim Božim domje?
Wona je ewangeliska. Šćto to ma na šebi, wo tym reformaziški
šwjedžeń rěči, kotryž i Boha bližšchi šćiwórtk šažo šwjeczičny.
Wšćhudžom, hdžež ewangeliski Boži dom šteji, maja wožadni zyr-
keho Božeho žohnowanja, kotrež je nam reformazija pschintješka,
dželomni bhež. A šćto je tuto žohnowanje? „Wšć seže teho
šnješa Ješom šćhryšta horje wšali“, tak pschew šwjaty Pawoł na
Kolosješćich. Šo bē jich šbože, a šć tutomu šbožu je Luther na-
šćchemu ludej šažo dopomhał. Šo je, — i křotka prajene, — to

šwjate, drohe ewangeliske herbšćwo, kotrež je Luther w horžym
bēdženju wo šbožnosć šwojeje dušće šažo došćł. Na prashenje:
„Šćto mam činič, šo bhež šbožny bhež?“ je šažo to prawe wot-
mošćenje namakał: „Wšć do teho šnješa Ješom šćhryšta!“
Šwoju šbožnosć čhysche šebi šažlužicž; tohodla bē wšćitke wu-
štajenja šwojeje katoliskeje zyrkwoje šwědomliwje dopjelnił a
wšćitko, šćtož wona šebi žadašće, šwěru činił, šo móžešće
pošdžišćo ras prajicž: „Šdy by hdy jedyn mnich šwojeho mni-
chowšćwa dla do njebies pschisćhoł, dha čhžł ja tón bhež!“ Šola
wšćho bēšće podarmo, dóniž njebē w šwjatym pišmje to šćowo
namakał: „A budža bjes šažlužby prawi činjenj i jeho hnady,
pschew to wumóženje, kotrež pschew šćhryšta Ješuža šo šćalo je.
— Wšćetož my ša to mamy, šo čšćowjek prawy budže bjes teho
šakonja šćutkow, jeno pschew wěru.“ (Rom. 3, 24. 28.) Šu bē
Luther na žórko žimeje wody trjehćł a „teho šnješa Ješuža
horje wšali“. Šćtož pak bē ša prawe špójnał, ša to je šćawnje
wustupil. Ša šć tomu dóniž, šo šwoje šadny pschewšćwo wot-
pusćej na durje hrodowneje zyrkwoje we Wittenberku pschibiješće
a šo w šwojim bēdženju ša prawdu šćončnje wot romšćeje zyrk-
woje dželišće. A Luther je šwój lud i tym šć Ješušej dowjedł, šo
je b i b l i j u do macžernej rěče pschewšćł a jemu šał pschistup
do Ššwjateho Pišćma a šdobom šć tomu pošćacžu wotewrił: „We
Ješužu bydl wšćitka pošćnosć teho bójšćwa čžělnje“. Wšćon je
jemu najwažnišće wězy šćšćejšćijanskeje wěry w m a k h m š a =
t e c h i s t u š u hromadže šćstajal, kotrehož 400-lětny jubilej ru-
nje lěšća šwjeczičny. Wšćon je jemu p r ě n j e š p ě w a ł š k e we
macžernej rěči do rukow dał a šał ewangeliskemu ludej ewan-
gelisku wěru do wutrobow špěwał. Ša je nēmšći a šdobom
šćerbšći lud šnowa „teho šnješa Ješom šćhryšta horje wšali.“

Sa Kolosejskich bě wulki strach, jo hwoju wěru jažo jhu-
bichu. Swojaty Pawoł jim piše: „Sladajeće ho, jo by waš
nichts njeturubil pišes hwojnu mudrosc a prósne sawjedženje
po cłowjecznej wuczbje a po teho hwojta wustajenjach a niz po
Šhrystužu.“ Swojta je mudrosc tych, kiž do Boha njewěra;
to je mudrosc, kotraž mudawa, jo dze cłowjekow k wyschjemu
pójnaczu posbħnyć, a tola njewě a njewidzi, jo jim to naj-
lěpše wosnje a jich i njebiešce wysofocze do błota tuteje
jemje dele, haj, i Božeho raja do pušćiny bjes trošty a bjes
pofojenja won wustorzi. A cžemu to domjedze, hdyž dzedža
bjes Boha žiwi być, hdyž njeje hwojdomje wjaz na Boha wja-
fane, to hmy w poslednich lětach našonili a spytali! Njedajmy
hebi žórta Božeho hłowa a žiweje wěry, kotrež je nam reforma-
zija wotkryła, jnoma sašpac. — „Prósne sawjedženje po cło-
wjecznej wuczbje a teho hwojta wustajnja“, pišed kotrymž
hwojaty Pawoł Kolosejskich warnuje, běchu tehdy wustajenja židow-
skeho santonja, i kotrymž chychu pobožni židža hwoju prawdošč
pišed Bohom hebi sašluć. Něšto podobneho mamy we
podjanskej zyrkwi, kiž tež hwojim wěryjazy „po hwojich wusta-
jenjach a niz po Šhrystužu“ prawdošč pišed Bohom lubi.
Swojate Pižmo paž žaneho drugeho poškrednika mjes Bohom a
mjes cłowjekami hacž Šhrystuža njeinaje.

Tak na jnym boku njewěryjazy steja, kiž wšchu wěru do
Boha, do Jesuša a do wěčneho žiwjenja hanja a wužmėschuja
tak, jo wošebje młodžina wjaz njewě, na cžim je; na druhim
boku paž ho runje w najchich dnjach podjanska zyrkej wo to pró-
zuje, jo by ewangeliski němiski lud jažo sa hebe dobyla, kiž we
hwojich něhdušich wječach, wošebje w hwojim kžoru, hwo-
jich sašitarjom wjaz nima. Zyrkej sa zyrkwi natwari, biskop-
stwo sa biskopstwom sažuje, nětk hižo w Barlinje, a w naj-
wyschich sašojnstwach našeho swjeticha tola ewangeliskeho
luda ma hwojich mužow! Wona wopravdže džela a ho hiba.
My njemžemy jej to sa što wšacž, to je jeje dobre prawo.
Wona cžini po tym hłowe: „Wuřpěže hebi šprawy cžaj!“
(Ef. 5, 16.) Ale što cžini napšhecžiwu tomu ewangeliski lud?
Wón špi! Tuž dze reformaziski hwojedžen, dze kžda fermuša,
kotruž ewangeliska wošada hwojeczi, wošebje kždy jubilej ewan-
geliskeho Božeho doma naž jnoma wubudžicž, jo bychmy wopom-
nili, što na hwojej ewangeliskej wěry mamy, jo bychmy na to
kžbowali, kajši strach nam hrošy, a šražowali, jo njebychmy
hwoje drohe ewangeliske herbstwo šhubili! —

Prawa wěra je na plodach špójnacž. „Tohodla, kaž wy
teho Šnjeja Šejom Šhrysta ježe horje wšali, tak w nim kžodžce;
kiž wy šče šforjenjeni a natwarjeni w nim a wotwjerdženi
pišes wěru, jako šče nawučeni.“ — „W Šhrystužu kžodžicž“
je jenož móžno, hdyž hmy „šforjenjeni a natwarjeni w nim“.
Kaž rostlina hwoje mozy je jemje, do kotrejež je šadžena, do-
šawa, tak šchešćejan je šjenocženja je hwojim Šbžnikom. Še
tutej mozu wuhotowany paž hwoj pšewinje. Wóh daj, jo by
tež wo naž rešalo a najche hešlo wošalo: „Wotwjerdženi pišes
wěru, jako šče nawučeni!“ Šdyž to hmy a wošawamy, dha
Šesušowa hnada i nami wošawa, dha hmy derje wuřowani sa
cžaj a wěčnosć!

Wóh tón Šnješ, kiž je naž sa hwoj lud a hwojeho herbu
wušwolil, chych hnadnje dacž, jo bychmy tajšeho hnady hódni
hwoju ewangelisku wěru hwoju wotwjerdženi; wón chych dale
najchu drohu ewangelisku zyrkej wobarnowacž a šđeržecž! Wóh
chych dale wobarnowacž luby Šupjanski Boži dom, jo by tón
hmy wošal šudžen žiweje wody, kotraž lacne dušče wošče-
wuje a šprózne a mucžne wutrobny pošolnuje, a i kotrejež by
ho dale Bože žohnowanje bohacž wulwalo na lubu Šupjansku
hwojedžensku wošadu! Šamjen.

Sa 50lětny jubilej Šupjanskeho Božeho domu.

Štož běše žadanje a pišecze wobhderjom Šupoje,
Šupjanskeje Dubrawki a wokoliny hižom lěštotki došho, to bě
ho dopjelniš: 27. oktobra 1879 měješe Šupoj hwoju zyrk-
wicžtu. Nětko mějachu hwoje měštno, na kotrymž móžachu Bohu
cžecž dawacž, hwoje lube lutheriske křlušče špěwacž, cžiste
hwojate ewangelijon hlyšecž. Džen pošwecženja bě wažny džen
sa Šupoj a jeho wokolinu, ale wažny tež sa žhu evang.-lutherisku
krajnu zyrkej. Š twarom ewangeliskeho Božeho domu bě ho
ewangeliska wěra tu wotwjerdžila, hdyž je w blišćozi wulka
katoliska wošada. Tak ma tu Šupjanski Boži dom nadaw hwo-
neho šražnika ewangeliskeje wěry.

Šdyž nětko dženska Šupjanska wošada dženi 50lětného wot-
šacž hwojeje zyrkwe hwojeczi, móže ho to jenož šacž i džakom
napšhecžo Bohu, kiž je pišes hwoju hnadu ššitowal hwoj dom,
a i džakom napšhecžo tym, kiž hu ho wo twar prózowali a jón
na něšajke wašchne špěchowali.

Kaž je k tomu pišichšto, jo hu we Šupoj Boži dom natwa-
rili? Šacž do reformaziskeho cžaj dhyrbiny wrócžo hladacž.
Lutheriska wucžba ho dale a bóle roššerješe a pišindže tež do
Šužizy. Tu a tam došachu zyrkwe ewangeliskich duchownych, a
hdyž to hišče njebe móžno, tam ho prózowachu, tajšeho do-
šacž. Tak je šnate, jo hornjošužizy Ššerbjo i wošebnej ža-
došču a radošču ewangelijon, pišes našeho dr. Měrcžina
Luthera na hwojto pišinjehene, pišijimowachu. Wysofo hu
hebi wažili drohe ewangelijon a derje wědželi, kajši poklad je
hwojate pižmo.

Tež pišes Radworsku wošadu džěše žofma reformazije a
ho tam pišija. Š wuwšacžom jeneje wšy, Šamjeneje, bu ni-
male žhla wošada lutheriska. Tola pobrachowšche tu hišče
ewangeliski duchowny. Šalle w lěče 1619 je tehdomnišchemu
ryčerčublerkej Christophkej i Minckwitz móžno byšto, po došho-
lětnym prózowanju došacž ewangeliskeho duchowneho M. Baltha-
sarja Martinija. Wulke wješe po žhlej wošadže, kotrež boh-
žel došho njetrajesche!

Tak njenowany „Drježdžanski afford“, kiž praješe, jo
dhyrbi ho katoliskim jažo pišepodacž, šštož hu hacž do lěta 1619
wobkždželi, bu tež tu i wuřom wrócženja. Šižom 1621 bušch-
tej wobě Radworskej zyrkwi katoliskow jažo pišepodatej a lu-
theriski šaraš wuřnath, byrnej ho w zyrkwinej wšy a — i wu-
řacžom Šamjeneje, — we wšchch druhich šafarowanych wšach
hromadže jenož šho katoliskych hošpodarjo namalachu.

Šdyž tež tu nětko žadym ewangeliski duchowny njebe a žadym
Boži dom sa ewangeliskich ho njewotewri, ewangeliska lutheriska
wěra paž wošta; tu nješhu wšacž mohli. Tu ho „napšhecžiwnej
reformaziji“, (prózowanju, jo ho katoliska wucžba wróczi), nje-
poradž, lutherisku wěru wuřorjenicž. We Šupoj i Šupjanskej
Dubrawku je ho šđeržala hacž na dženknišchi dženi. Žane po-
kžčowanje šandžennyh cžajow, tež niz wobcžejnosć, kotrež ho
pořachu je šcheženzami, wěrowanjemi a šhowanjemi, ničž
njeje šamohlo, tute wšy wot ewangeliskeje zyrkwe wotwobrocžicž.
Kajše wopory hu tehdom pišinjehli, jo mohli mēcž Božu hlyž-
tu; dalofi pucž a hrošne wjedro njeje hwojnym kenscherjam
šadžewalo, kžodžicž kenschi do Minakala abo do Měšwacžidla,
hdyž běšchtej najblišchkej zyrkwi.

Žadym džiw, jo pišchi tajkej nuš pišeho šažo nastawšche
žadanje po wošadnym Božim domje. Došho trajesche, ale
ššončnje tola ho dopjelnišchu tute pišecž. Wot lěta 1861 škut-
kowšche w Minakale šaraš Šordina, kiž běše, prjedy katoliski
duchowny. Wón derje wědžěše, ššto to reša, w tajkej duchow-
nej kžudobje žiwy być, bjes Božeje hlyžby, bjes zyrkwe, bjes

žohnowanja reformazije. Wón dnybješe po Božej woli pom-
hacž tamne žadanje dopjelnicž. 26. julija 1869 wobroczi so
gmejnska rada we Lupoji na hłownu konferenzu šerbiskich du-
chowinych, kotraž běše trótko přjedny, 19. meje, tutu nusu a tu-
tón njedostatk hlubočo rospominała, so chzyla jej radžicž a so
ja to staracž, so by zyrkwičsku ewangeliskeje wěry dostała. Po
nusiych rošjažnjowaznych a pichhotowaznych tročelach pižajše
tuta konferenza 25. meje 1870 na zentralne přjódštejerstwo
Gustav Adolffscho wustawa w Lipsku wo jara nusiym jakože-
nju zyrkwiwe we Lupoji, na cžož wot tam 22. junija šameho
lěta šlubjenje podpjeranja pšchindže. S tym běchu najlěpše
wuhłady date, so Lupoj dostanje šwoju ewangelisku zyrkej.

Nětko šapocznje so cžož wješekeho hromadženja a šbėra-
nja. Přeni, kiž w přėdowanju na Gustav Adolffskim šwjedže-
nju šenšcherjow na nusu tuteje wošady šlubje pošaja a wišhit-
kich wutrobny ša Lupjanski zyrkwinny twar jahori, bė dwóřiki
přėdar dr. Koblšhütter, kiž měješe šwjedžeńske přėdowanje na
tutym šwjedženju w šodžiju 13. julija 1870. Wot tam pšchĩn-
dže tež přeni dar ša šašojenje Lujpjaniskeje zyrkwiwe. A tak džěše
to dale, na šwjedženjach so šbėraše, žyla krajna zyrkej wopro-
wajše se šhromadneje šbėrku, jenotliwe pošoežne towarštwu
Gustav Adolffscho wustawa darichu pjenješy a pšchinošchowachu
dary, wot wišhitkich štron šmėdžěše Lupoj šhonicž bratrowšku
luboščž a woporniwosčž. Mjena tu mjenowacž so njehodži,
„rošprawy wubjerka š šašojenju zyrkwiwe we Lupoji ša ewan-
gelisko-lutheriskich wěrybratrow, w Radwořiskej podjaniškej wo-
šadže byndlaznych“ nam je wosjewitej, jenož na jeneho daricžela
budž tu špomnjene. Šarar šordina wo nim piše: „A tak
wulka bė wješekeščž žyleje Radwořiskeje diaspory a wišchěch, ko-
trymž je jich nusa š wutrobje šchla, hdyž w tym šamym cžožu,
hdyž so „Bože džěcžo“ hotuje, wješeke pšchinješčž se šwojimi
wobradženjemi, š wubjerkej, ša Lujpjaniski zyrkwinny twar wu-
šwolenemu, š pšchipišont to wulžy wutrobne a nadobne šlubje-
nje šnjeja štawškeho šnjeja hrabje šinsjedel nad šybarjezami,
šminašalom atd. a jeho mandželškeje šnjenje hrabinški šinsjedel
dóndže, so chzetaj ša twar Lujpjaniskeje zyrkwiwe po 1000 tolerjach,
potajškim 2000 tol. daricž.“

Tak móžeše Lujpjanška diaspora wišchudžom pomoz šhonicž
a pštnyčž, so je twar nowjeje zyrkwiwe jako naležnosčž žyleje ša-
škeje krajneje zyrkwiwe nješena wot wišchěch šaškich ewangeliskich
wošadow.

Rak wulke bė wješeke, jako so 3. julija 1878 šakladny ša-
mien položĩ. Ššerbisku šwjedžeńsku rěčž měješe šarar šmish
š šodžija, něnišku zyrkwinški rada šic. Schmidt š Budyšchina.
Pižmo, kiž so do šamjenja šamurjowa, cžitaše šarar šordina.
Š modlitwu šararja šakuba š šješwacžidla wobšamĩny so tuta
šwjedžeńška hodžina. — A lėto pošdžišcho, 27. oktobra 1879, po-
šwjeczi so Lujpjaniski Boži dom. Žyla wofolina so wobdželi na
tutym šwjedženju. Těhdom měješe wobė přėdowani šarar
šordina a cžestni šoščžo wuprajichu šwoje šbožopšchecža.

Šchtož bė horže žadanje a pšchecže wišchěch wobhđlerjow wot
reformaziškeho cžoža šem, je so dopjelnišo na tutym dnju:
Lupoj měješe šwoj ewangeliski Boži dom! Š wošebithym džā-
šom a wješešlom móžeše so pšchi wocžinjenju zyrkwinnych du-
rjow špėwacž:

Wotewřcže te rjane durje,
pušchěcže mje do šiona.
Ššrjedža waž, wy cžiche murje,
je mi dušcha wješeke.
Tu je Bože woblicžo,
tu je trošcht a bohatsšwo!

50 lėt šteji nětko tutón Boži dom. Šchto je wón wišcho wi-
džak a šhoniš! Rak wjele dušcham trošcht a bohatsšwo dak! Wóh

šwarnuj jón dale a daj, so by Lujpjanška wošada šožny cžož
hódna byla šaškich přėdownikow, kiž šu tak šwjerdže wižali na
šwojeje ewangelisko-lutheriskej wěry.

Ššwjedžeń 50lėtneho wobštacža Lujpjaniskeho Božeho domu
wotmėwa so njedželu 27. oktobra. Ššerbiska Boža šlužba ša-
pocznje so dop. 1½9 hodž., na šotrejž šnješ wišchšchi šarar ša-
rjeńš, kiž je jako młodny duchowny we Lupoji něšcho lėt škutko-
wal, přėduje. Něniška Boža šlužba š přėdowanjom šnjeja šupe-
rintendenta šrochliha budže w 10 hodž. Wobė Božej šlužbje
šapocznijetej so se šwjedžeńškim cžožom wot šary. Wišchě šerb-
iske wošady šu na tutón jubilej wutrobneje pšchepošchene!

W šlōncžnej krajnje.

Powěštku wot šhristiny šonoweje.

(Pštracžowanje.)

„A wam je hižo lėpje, něwěrnjo?“

„Šaj, mi je lėpje. Šnydom jako ty pšchĩndže, bu mi lōž-
šcho. — Wěšch, Pawlišo, ja tež nišcho nimam, runje šaž ty.
A jako tu ležach tak šamlutki š tutej cžėžu na brōšcže, bėch tak
šrudny.“

„Nimacže wy ani macžerški ani nanša?“

„Wona štaj mi dawno hižo wumřėkoj.“

„A tež niž žaneho džėda abo bratra?“

„Bratrow a šotry šym mēš. Wišchitžy šu pšchi młodnych
lėtach šemřeli na šuchocžinu.“

„Ale tamna, kotraž tu bė, to bė tola wašcha šotra?“

„Šaj, ta je hišchcže žiwa. Ale wona je daloko. Ma muža
a džěczi. Šdy bnyš šthorješ, njemohła wona pšchĩncž mje
šladacž.“

„A ta štara šnjeni, kotraž tu pšchėbnywa?“

„To je najštaršcha šotra po mojim nanje. — Runje
přjedny hacž ty pšchĩndže, cžujach so tak wopušchčženny šaž šnješ
šesuš w šethšemane. Nětko pak je wón mi šebje pošlak. Še-
mu budž ša to džak. — Ale ty drje šy mi něšcho šobu
pšchinješš.“

„Wěšcže. Škoro bnyš to šabnyš!“ šawola Pawliš. „Wišch-
laše dobre wěžy wam šnjeni šajnišowa šcžele. Wěšcže, so by-
šchcže škoro šažo wotšhorik. Pšhladašcže: džiwjeje šothšej —
tuteju wbohušchškow šatšelicž je šchłoda bylo —, něšotre jeja a
tón twarožš, šotryš šcže wy tak rad jėdš. Ach a tu špodny je tež
kušš toho cžorneho šhlėba, šotryš šcže tež tak rad mēli a kulka
butry.“

„Ale žyle wěšcže, Pawlišo, lute dobre wěžki. Nješšym
wot ranja škoro ničžo jėdš; njebė wjele cžoža. Wěšchtej dwė
přėdowani, šhowanje a wišchelaše druhe hišchcže. Ale nětko
cžuju šłōd. Tam na šlidže je nōž. Wotšraj šebi a mi šhlėba;
chžemoj butru a twarožš woptacž.“

A wonaj štaj woptakoj. Ale Pawliš wiđžěše, so šebi
šnješ šarar malo šjerješe; ša to jeho nušowajše, šebi šracž.
A tež šunaja pšchikajša šawolacž a jemu něšcho dacz.

Pšotom pšchikajša jemu, so by šošch won donješš a prošnyš,
so by štara šnjeni jón wuprōšdnika. Tež dowoli Pawliše, so
šmē jemu wodu pšchinješčž. Tutu wón tež šaž šacžny wupi.
šemu bė trochu šoržo.

Na to wupowėda Pawliš, šchtož bė šnjeni šajnišowa je-
mu porucžika a wišhitko, šchtož bė wot njeje šhnyšak. Njebė
šebi šawěšcže myšliš, so š tym šnjeja šararja tak jara šwješeli.
Wón šnyšny so najpřjedny na šėhanžu, šotom štany a džōndže
runjež dnybješe šebi rušu nabosž pošožicž, hacž š šlidšej. Tam
ležachu šnihi, hišchcže do papjery šawalene. šemu wuwali.

„Džak budź Bohu! Esym hnydom wjazn wobštarak, nje-
wědžo, jo je tak bórny potrebam.“

Wón hnydom jo ja blido a napiža na přenju stronu te kło-
wa, kotrež tam w Pawlikowej knižy stejachu; a tutym doda
hišće někotre wjazn. Potom štylny ruzn nad knižy a jo mo-
dlejšce, doniž nješastupi stara knjeni Malinowa. Pšchinješe
košć — a tón níz prošdnj.

„Esym tu něšto ja Pawlika a ja jeho džěda nuts sczi-
niła, rjekny wona knješeje fararjeje. „Ale ty by tajki zple
pšchemenjenn. Njeby lěpje było, hdy by jo do kóža lehnul?“
prašaješe jo starošćiwje. A hnydom šapocža tež hižo kóžo
wotwodźewacž.

„Potom, čjetka. Najprjedy póndu hišće kuf pšches sa-
hrodu, pšchewodźecž Pawlika. Tón dyrbi domoj hič; ma
daloko.“

„Ach, nihdy njebe to Pawlikej tak cžežko było. Najradšo
by jo wupłakał.“

„Hdy byšće mi domolił, bych ja najradšo pola waš
woštat“, rjekny w jahrodže. „Kak scže wy takle šamlutki, wy
wbohi.“

„Ty njemóžeš woštat. Džed ani njewě, hdy by. By jo
wo tebe štarak. A knjeni hajnikowa tež. Tuž dži pěknje dom.
Ale njebež, jo jo njeby pšchepocžil a potom našymnil. Mje
by ty hižo trošćtował. A ty wěšć: Ja bym pšchijał Knješa
Ješuša do fary. Wón je tu se mnu. Mi bě jenož tohodla
štylnjo, dofelž běch na to pošabyl. Ale ja to ženje wjazn nje-
šabudu. — Wěšć šćto, Pawliko? Prošć džěda, hač njeby
našajtra na šćwilku se mni pšchijał. Ja mam něšto wažne
i nim porěčecž“, rjekny knjes farar, jako jo šćoncžnje džele-
šćtaj. Ale to njebe hnydom; najprjedy jo knjes farar wob-
honjowaše, kak Pawlik Ležinež cžecži šćuži; a tu bě wjele
powědacž. Wón bě jeho hač f horje pšchewodžak. A tam bě-
šćtaj tež hišće šćwilku hromadže šćdžakoj. —

Hižo bě šćětro čma, jako jo Pawlik domoj wróczi. Džed
bě jeho i Ležinu hižo pytał. Wón bě w hajnikowni tu knihu
wotedacž dyrbiak a runjež jo tam njebe komdžil, jenož jo
šćwoju knihu wša a wuhlada wulku radošć knjeni hajniko-
weje — bě jemu tola cžaz trošćku cžeknył. Wón rozpowie-
da wěž, a woni jeho nješwarjachu; widžachu, jo je wuštaty
a šćšpany. —

(Pšćracžowanje.)

Zyrkej a šćtat.

Sa šćšću krajnu zyrkej by nowe wóšby do šćnody wupi-
šćane. Pšćojža dotalnych šćnodalow bu wułošćwana a ma jo
šćnowa wolicž, šćdobom tež tam, hdyž je šćšćojnstwo šćnodale je
druhich pšćiečćinow, kaž na pšć. šćmjercžu, šćwojeho šćšćupjerja
šćhubito. Wóšby budža njedželu 8. dezembra. Hač do 30. ok-
tobra maja jo wóšćnemu kommitarej mjena wolerjow wosje-
wicž. Nowi kandidatojo dyrbiha hač do 23. novembra pola
njeho mjenowani byč. W Budyšćo-Kamjeršćkim wokrježu bu
wułošćwany knjes wšćšći stud. rada Šćšćšćmidt-Budyšći,
w Lubijšćo-Šćitawšćkim knjes stud. rada profěšćor Šćšćitof. Tak
maja wšćšće našće šćerbšće wošćady šćžo šćobu wolicž. Dotalni
šćšćupjerjo mōža jo šćžo wolicž.

W Šćšćej provincy je něććole prašćenje patronatow šćobu
to, wo kotrymž jo najbóle jedna. Sa tuto prašćenje šćajimuja
jo wšćšće zyrkwoje, tež šćšćšća krajna zyrkej. Sa šćšću provincu
je wono pak něććole rošćudne prašćenje, dofelž je tam minišćter
sa wědomošć jo šćwojim wułašćom patronatšće prawu a pšćhi-
šćšćšćnosć jo wjele mēšćnow njewěšće šććinił. To je sa šćšću

provincu wo wjele bóle rošćudne hač ja šćšću krajnu zyrkej,
dofelž ma tanr patron wjazn prawow a tež wjele wjazn pšćhi-
šćšćšćnosćow hač w Šćšćej; wošćšće ma tam patron placžicž
wěšćy wjetšći džel wšćšćch twarišćch wudawšćow, kotrež wošćadže
našćawaja. Tuž je bjes džiwu, jo jo wošćady wobaraja pšćhe-
cžiwu šćatnym pošćajenjam. Šćsu wšćšćelate šćšćšćby šćapodale;
wulkošćatny šćud pak njeje hač dotal hišće jo žanu i tutych na-
ležnosćow rošćiřak. Tuž by wšćšće tute prašćenja hišće jo we
njewěšćym.

Orthodoxna zyrkej bě šćwojeho dotalneho patriarchu šćhu-
biła. Bašil III. bě šćemřel. Sa jeho našćlědnika je jo wušćwolil
Photios Maniatis. Tuto jo tež šćšćwilu w Šćšćšćej, w Šćni-
šćowje, šćudował.

— Šćjednoscžěnstwo „*Volkskirchlicher Laienbund*“ je na
šćwojej šćłownej šćhromadžćinje w Bornje wobšćamnył, šćšću
wšćšćnosć a šćšćki šćejm prošćecž, jo bychu jo jednanja, zyrkej
a šćtat našćupaze, dojednate. Tute maja wošćšće jo rošći-
řak to prašćenje, šćšćko wurunanja ma šćtat zyrkwi placžicž.
Wurunanje placžicž nadawa šćtatej nēšćšćšćatna wuštawa.
Tuta placži něććo hižo džele hač džedžak a tola nima zyr-
kej hišće to, šćšćtož jej i wuštawu je rukowane. — Tuto šćpo-
cžinanje tutoho towaršćtwa budže zple wěšće kōždy, kiž ma zyr-
kej a jeje šćšćšćowanje sa nušćne a šćpomōžne, rad witacž a pod-
pjeracž. A i nim ma to cžinicz tōn, kotryž něććle bóle na daw-
ki zyrkwoje hač na jeje nadawki hlada a džiwa. Dožćla by
dobře był, by-li tuto šćjednoscžěnstwo wjazn šćobuštawow a po-
možnikow w našćch wošćadach nabył. Kaž mjeno hižo praji,
šćhromadži wono wšćšćch laikow, kotřćiž jo sa dželo zyrkwoje šćaji-
muja a jo tež šćamožaja kaž šćpěšćowacž, tak tež šćšćitacž.

— Šćstipendium sa šćšćudowaznyh šćerbšćich šćobšćšćow jo
šćymšćki šćeměšćtr 1929/30 je krajne šćonšćšćšćšćtowo wupiřako. Wo-
no wucžinja 300 hr. Jo došćanje tōn, kiž w Šćipšću šćuduje,
šćerbšću rēcž namuřćnje a jo sa to šćwajaja, po wobšćatym pruho-
wanju šćerbšćo-nēšćšćkim wošćadam šćšćužicž. Prošćtwn i podłōžćta-
mi maja jo hač do 1. dezembra tutoho lěća pola krajneho
šćonšćšćšćšćtowa w Drježdžanach wotedacž. To by wulke a rjane
podpjerj, kotrež něććle šćšćudowazny došćawaju; přjedy to tak
njebe. A tola jo njemōžaja šćynojo šćerbšćich šćaršćch abo tola
šćerbšćšćeho nana rošćudžicž — a šćaršćej níz i nimi —, šćerbšću
rēcž namuřćnjacž a šćerbšćšćemu narodej w tym, šćšćtož sa njōn to
najwažćnišće je, šćšćužicž!

Wšćšćelate i blisća a šćaloka.

Do Šćupoje šćšćele jo našć njedželnik „*Bombaj Bōh*“
dženšća wutrobne šćobšćšćšćšćšć, a šćwječći je šćwojej wulkej wo-
šćadu 50lětny jubilej tutoho ewangelsšćeho Božeho doma we
dšćšćporje šćobu. Pošćta lět je něććo Šćupjanšćki Boži dom był
hrodžćiřćšćo ewangelsšćej wěry sa šćwoju wošćadu w dobrnych a
njedobryh cžazach. To wabi džakowanju jubilejne wošćady a
wšćšće wšćšćolne a dalsšće ewangelsšće wošćady. A to wabi a po-
hnutwa sa nowe šćšćubhy a sa nowu šćwěru f ewangelsšćej wěry
jubilejnu wošćadu a wšćšće druge. So bychu ju wobšćwědžćili
šćajnje Šćupjanšćcy wošćadni kaž wošćadni wšćšćch ewangelsšćich wo-
šćadow, to čžył Bōh tōn šćnjēs hnadnje dacž. Wōn žohnuj na
tutym jubilejnym dnju, kaž w zplćym druhim pošćlěšćšćšćtku Boži
dom a žplću wošćadu, duchownych kaž wošćadnych!

M. w Ba. sa 23. po Tr. — R. w R. sa 24. po Tr.

W. w Š. Džak sa dopiř. Tuž wošćanje pšćhi našćpomnje-
nym dnju. Redaktor.

Samowitny redaktor farar Wyracž w Rošććizach.